

Afgjørende for mig, og jeg paastaar, at Staten ved den Transaktion, den har foretaget med Kjøbenhavns Kommune, har paataget sig en moralsk Forpligtelse til at hævde Kommunen i Besiddelse af de Fordele, som vare en Hovedbetingelse for Salget af Enighedsværn, og uden hvilke Kjøbenhavns Kommune ikke vilde have indladt sig paa en Handel, som Statskassen ansaa for meget fordelagtig for sig.

Sasle: Ja, efter hvad den ærede Minister nu yttrede, indskrænker det Hele sig til, at Kjøbenhavns Kommune ikke vil gjøre Opoffelser for at faae en Havnebane, men ogsaa disse Opoffelser ere meget ubetydelige i Forhold til, hvad Kjøbstæderne have offeret.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Nei, det er ikke Sagen. Der er to Momenter. Det ene er, at denne Betingelse ikke er stillet af den vedkommende Entreprenør, der skal anlægge Banen, men at Lovgivningsmagten, der som tredje Mand her staa væsentlig udenfor dette Punkt og tidligere er optraadt paa Statskassens Vegne paa en anden Maade, og som gjennem en Lov har gjort det muligt, at Staten kan gjøre en Handel, for hvilken den har Pengene. For mit Vedkommende vil jeg sige, at hvis det sjællandske Jernbaneselskab havde stillet, det som en Betingelse, at faae Dæmningen uden Bederlag, vilde jeg have anvendt alle til min Raadighed staaende Midler for at bevæge Kjøbenhavns Kommune til at gjøre det muligt, men jeg har særlig imod, at Lovgivningsmagten, der har skaffet Kjøbenhavns Kommune denne Jernbandedæmning, vil trænge ind paa dette Omraade og træffe en Bestemmelse, der nødvendigvis Dfref, som efter min Mening Lovgivningsmagten aldeles ikke bør fremtvinge.

Fischer: Jeg kan efter Omstændighederne overmaade godt forklare mig den ærede Ministers Stilling i denne Sag. Den ærede Minister, som repræsenterer Regjeringen i dette Tilfælde, maa se hen til, at der bestaar et Kontraktforhold med Hensyn til Enighedsværn, som hænger sammen med den omhandlede Jernbandedæmning, og dette maa bestemme en vis Stilling for den ærede Minister, hvilket ogsaa bragte mig til ved Sagens 2den Behandling at stemme for den ærede Ministers Forslag om, at den nu til Gjenoptagelse foreslaaede Sætning skulde udgaa. Jeg stemte imidlertid den Gang under en Forudtætning, som senere har vist sig ikke at være rigtig. Man maa jo nemlig vistnok indrømme, at den her omhandlede Sag har to Sider. Den ene Side har den ærede Minister meget stærkt fremhævet, og det er, hvad der angaar Kjøbenhavns Kommune; men der er en anden Side af Sagen, som repræsenteres af Jernbaneselskabet, og som det forekommer mig ogsaa maa tages med i Betragtning.

Det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at det Stykke af den aflagte Jernbandedæmning over Kjøbenhavns Grund, om hvilket der nu er Tale, en Gang er exproprieret af Selskabet, og at Selskabet derpaa har opført en meget kostbar Dæmning. Senere troede Selskabet ikke at have Brug derfor, og da Loven om Anlæg af en anden Jernbanestation ved Kjøbenhavn gik igjennem Rigsdagen, indslød der den Bestemmelse i Loven, at Banestrækningen, hvorunder det her omhandlede Stykke hører, fra Vigerslev til Kjøbenhavn, skulde afgives til Veivæsenet, idet Tanken var, at den skulde benyttes som en Vej uden omkring Frederiksberg Bakke. Men Veivæsenet har aldrig — jeg veed ikke af hvilken Grund — faaet denne Dæmning, og saa laa den hen indtil 1869, da en Lov bemyndigede Regjeringen til at overdrage de Kommuner, over hvis Grund den ældre Jernbanes Terrain gaar, de Stykker, som hørte til Kommunerne. Paa den Maade gif det da til, at man, i den Overbevisning, at et det sjællandske Jernbaneselskab tilhørende Terrain ikke længere vilde blive brugt og senere mange Aar derefter endnu i samme Tanke, at Selskabet aldrig kunde faae Brug derfor; overdrog Kjøbenhavns Kommune den Del af Jernbanestrækningen, som ligger paa dens Grund. Nu er det jo saa, at Kommunen kan bruge den Fjld, som ligger der; men der er dog anden Fjld at faae end netop den, som ligger i Jernbandedæmningen. Man har havt Fjld til store Strækninger ikke langt derfra ude i Kallebodstrand og har dannet Der deraf, saa man kan vel ogsaa faae Fjld til Enighedsværn, saaledes at det kan blive tjenligt til Kvægtorv; thi dette kræver dog vel ikke Fjld af den fortrinligste Beskaffenhed. Nu forekommer det mig, at den smukkeste Maade, hvorpaa denne Sag kunde endes, var, at Kjøbenhavns Kommune i Betragtning af Omstændighederne tilbød frivillig at renoncere paa Dæmningen. Jeg har havt Grund til at tro, at det vilde ske, og at der endnu fornylig var Tale derom; men er jeg ikke feil underrettet, saa ere Forventningerne i saa Henseende ikke blevne opfyldte. Skjøndt nemlig den høitærede Minister meget stærkt har fremhævet, hvad der taler for Kjøbenhavns Kommunes Ret i denne Henseende, saa har, hvis jeg ikke er feil underrettet, den ærede Minister en Jøselse af, at det Rette og Onselige vilde være, at Kjøbenhavns Kommune frivillig renoncerede, og Ministeren har derfor henvendt sig med Spørgsmaal til Kommunen i den Anledning og faaet et Afslag. Dette Afslag er det, som bestemmer mig til at stemme for det Forslag, som nu her foreligger.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Jeg maa blot gjøre opmærksom paa, at min Forespørgsel til Kjøbenhavns Kommune havde en ganske anden Grund. Man havde nemlig i det andet Thing indført i Lovforslaget Indholdet af det